

Çok Satan Ben Cosmo ve
Kedi Olarak Hayatım'ın Yazarından

Sevgiler, Clementine

O bir fare,
O bir dâhi,
O bir firarî!

Carlie Sorosiak

Birinci Kısım

Açılışlar

Birinci Mektup

Sevgili Rosie,

Bir zamanlar bir fare vardı. İşte o benim. Merhaba!

Tahmin edebileceğin üzere, nasıl başlayacağımı pek bilmiyorum. Çünkü ilk kez mektup yazıyorum. Aslında yazıyor bile değilim! Daha ziyade düşünüyorum. Bir mektup *düşünüyorum*.

Yüzünü görebilseydim işler çok daha kolay olabilirdi: beyaz çene tüylerini, kehribar rengi gözlerini. Son konuşmamızdan bu yana yüz dakika geçtiğini biliyor muydun? Muhtemelen biliyorsundur.

Yeniden başlamama izin ver. Zihnim çok farklı yönlere savruluyor ve düşüncelerime odaklanmam çok zor. Bu sık sık başıma gelir. Düşüncelerime burada odaklanacağım. Bir posta kutusunun içinde.

Rosie, ben bir posta kutusunda kapalı kaldım!

Harfleri parmaklarınla sayıp yüksek sesle tek tek söyle. *Posta kutusu*. İnsanların bir başkasına mektuplarını, fikirlerini,

dileklerini bıraktığı bir yer. Bu posta kutusundaki tüm mektuplar aynı kişiye gönderilmiş. Mektuplar kâğıt gibi kokuyor ve tatları da –bekle biraz– tatları hiç de güzel değil. (Püh! Ağzımdan tükürüyorum.)

Rosie, başıma gelen her şeye rağmen, ben iyimser biriyim. Bazen yedi santim boyunda olmak çok zor. Ama kuyruğum hâlâ dışarıdaki gök gürültüsünün *güm-güm-güm* seslerinde kıvrılıyor. Ah! Çok sarsıyor! Çok gürültülü! Tek yapabildiğim bir mektubun altına sığınmak. Başımı kaldırdığımda (Evet, bu çok ilginç.) gördüğüm pul kafamla aynı boyutta.

Sen korkuyor musun?

Sen de beni özledin mi?

Seni bir daha ne zaman göreceğim?

Mektubun altında saklanıp kuyruğumu kıvrırırken sana dönecek bir yol bulmaya çalışıyorum. Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Ben senin farenim. Sen de benim şempanzemsin. Şu andan saniyeler, dakikalar ya da günler sonra daha uzun olacak mısın? Hâlâ kollarının siyah kollarından geçip omzuna tırmanmama izin verecek misin? Bunu yapmayı seviyorum! Ayaklarımı burnuna bastırınca gülmeni çok seviyorum.

O zamana kadar sana bu mektupları yazacağım. Bu mektupları *düşüneceğim*. Böylece beni avuç içine aldığın zaman tüm anılarım orada olacak. Ben de sana her şeyi anlatabileceğim.

(Tabii ölmediysem.)

Sevgilerimle,

Clementine

İkinci Mektup

Sevgili Rosie,

Son mektubumdan bu yana on yedi saniye geçti. Nasılsın?

Yağmur damlaları posta kutusunu dövüyor! Bu posta kutusunun beni koruması gerekiyor. Ama neyden, bilmiyorum. Ama yağmur damlalarının çıkardığı sesler tüylerimi diken diken ediyor. Kendi kendime şu cümleyi tekrarlararken kuyruğum dikiliyor: *Korkmuyorum. Korkmuyorum. Korkmuyorum!*

Gök gürültüsü hayatımda duyduğum en gürültülü ikinci ses.

Birincisine daha sonra geleceğiz. Şimdi, posta kutusunda sıkışmış hâlde (Ama korkmadan!) olduğum göz önüne alınırsa, zihnimi meşgul tutmak istiyorum. En baştan başlasak olmaz mı? Bunu sana günün birinde anlatmayı planlıyordum! Kökenlerimi. Senden önceki hayatımı. Ben seninkini biliyorum, o yüzden senin de –en azından– benimkini bilmeni isterim.

Doğduğum günü anımsıyorum. Belki de dünyaya geldiğin anı hatırlamak gariptir. Ama ben hatırlıyorum işte. Hava sıcaktı, etrafımdaki talaşlar yumuşacıktı ve kendi kendime şöyle düşünmüştüm: *Nefes al.*

Sonra da şunu düşünmüştüm: *Asal sayılar, pozitif tam sayılar arasında belirli bir örüntü olmadan dağınık ve ıstık uzay boşluğunda orantısız olarak hareket eder.*

Daha ilginç fikirler de gelecek.

Ama unutma ki o zaman henüz kürküm yoktu. Gözlerim açılmamıştı. Minicik, kadifemsi ve pembe renkli kulaklarım tek bir sesi bile duyamıyordu. İşte bu yüzden, tarihteki en zeki fare olduğumu keşfetmem yirmi beş günümü –artı eksi yedi saniye– aldı.

“Tarihteki en zeki fare olabilir,” dedi araştırmacılardan biri. Bu bir ipucuydu. İnsan dilini anlayabildiğim gerçeğine dair bir ipucu. Diğer laboratuvar fareleri konuşulanları benim gibi takip edemiyordu. Ön ayaklarını çenelerinin altına sıkıştırmış hâlde kafesimizin köşesinde sersem sersem oturup hiç dinlemiyorlardı.

Farklı. Ben farklı olduğumdan pek *emin değildim*. Bunu gerçekten nasıl bilebilirsin ki? Başka bir fareye gidip de şunları soramazsın: *Su kabından su içerken aynı zamanda matematik denklemleri çözüyor musun? Gece rüya görüyorsan, rüyaların Latince mi oluyor? Bir düşünme şapkası –bir insan kazağından minicik bir tüy topağı– var mı?*

Hayır.

Birbirimize sokulup uyuduk. Oyunlar oynadık. Kürklerimiz aynı anda uzadı. Benim kuyruğumun tam üstünde kalp şeklinde bir kısım vardı, başka bir farenin daha öyle. Bir laboratuvar, bilimsel testlerin yapıldığı bir yerdir ve biz de bu testlerin çok büyük bir parçasıydık ama yine de pek çok açıdan öyle görünmüyorduk. Ben etkinliklere katılmak için can atarken kafes arkadaşlarım bana tuhaf tuhaf bakardı. Bir şey yapmadan durmak, deneyin sıradaki adımını beklemek çok sıkıcıydı. O yüzden ben de yemek kırıntılarımı kafesin kenarında, su kabının altına saklayarak biriktirir, sonra da onları ağzıma tıkdım. Hepsini tek seferde. Yanaklarımın ne kadar şişebileceğine dair teoriler geliştirdim. Sonra da ne kadar çok düşünürsem kürkümün o kadar ahududu koktuğunu fark etmiştim. (Belli ki bu, deneyin bir yan etkisiydi. Gerçi farelerin geri kalanı sadece fare gibi kokuyordu.)

Dur bir dakika! O ses de neydi öyle? Şu ses, tam şu anda çıkan? Posta kutusunun dışında biri mi var? Bir dal parçası mı yoksa insan mı ya da sadece yağmur mu? Kulaklarım titreşip bıyıklarım kıpırdanırken arka ayaklarımın üzerine doğruluyorum.

Hmm. Ses gitti.

Şimdi, nerede kalmıştım?

Ah! Labirent.

Labirent her şeyi değiştirdi.

Laboratuvar farelerinin karışık yollardan geçmeleri gerekir. Bunu ben de bir keresinde yaptım. Ama neden labirentte *ilerleyesin* ki? Basit bir şekilde oradan çıkmak varken? Arka ayaklarımın üzerine doğrulup biraz yalpaladım, yönümü

hesapladım ve sonra da duvarın üzerinden atlayıp hafif bir *patırtıyla* masanın üzerine düştüm.

“Şunu gördün mü?” dedi bir araştırmacı, beni eline alıp.

“Neyi?” diye sordu diğeri.

“Bu fare. Sanki sırkla atlıyormuş gibi labirentin dışına fırladı. Diğerleri bunu hiç yapmamıştı.” Gözlerimiz buluşana kadar avucunun içinde beni yukarı kaldırdı. Zihnim elektromanyetik dalgalar ile Pisagor teoremi ve ayrıca çok lezzetli Brüksel lahanalarıyla meşguldü. “Gözleri çok *insan gibi*. Çok insan gibi değiller mi?”

Bir insan gözünün boyutu benim bedenimin yarısı kadar. Gözlerim o kadar büyük olsaydı ne kadar garip görünürdüm acaba?

Ayrıca insanlar neden *bana* hiç soru sormuyorlar? Deney hakkında neden hiç birlikte beyin fırtınası yapmıyoruz? Laboratuvar, DNA'mızı değiştirerek memelilerde zekânın nasıl arttırılacağı üzerine çalışıyor. Buna katkı sağlayacak pek çok fikrim var! Biz fareler için minyatür laboratuvar önlükleri gibi. Ya da her yirmi altı dakikada bir verilen Brüksel lahanalı sandviçler. Ayrıca istatistiksel modelleri için gelişmiş analizler.

“Hadi, bir daha koş bakalım,” dedi ilk araştırmacı.

Yarım saniye içinde (Ne kadar da hızlı ama! Ha! Ha-ha-ha!) yeniden labirentten çıktım.

O gece yeni sorular belirdi. *Labirent diğerlerine de sıkıcı gelmiyor mu? Kafesimiz katı bir cisimden yapılmışken ve kazılamazken neden kazmaya bu kadar meraklılar?*

Bir şeyleri kaçınyordum. Dünyaya dair bazı önemli sırları.

Çok yalnızdım, Rosie.

Seninle tanışana kadar her gün yapayalnızdım.

Sevgilerimle,

Clementine

Üçüncü Mektup

Sevgili Rosie,

Posta kutusunda bu mektubu düşünürken top gibi büzülüp olabilecek en küçük hâlime geldim. Olabilecek en güvenli hâle. Adını telaffuz ederken çıkan ses karşısında göz kapaklarım hafifçe kırılıyor. *Rosie. Rosie.* Seni özlüyorum.

Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?

Bazen, araştırmacılar laboratuvarların ışıklarını kapayınca ben de kafesimin kilidini açıp sessizce dışarı çıkardım. Çünkü ben iyi bir laboratuvar faresiyim.

İyi bir laboratuvar faresi şunları yapar:

Her dilimde minicik bir ısırık izi bırakarak mutfaktaki ekmeğe tadım testi yapar. (Bir keresinde bir araştırmacının, “Biri benim sandviçimi mi *ısrırmış*?” dediğini duydum. *Rica ederim*, diye düşündüm, ön ayaklarım çenemin altında, gururla araştırmacıya bakarken. *Çok rica ederim.*)

Harry adındaki bekçiye yardım eder. (*Sen Harry'sin, ben de pek neşeli, deyip kıkırdıyorum kendi kendime, onun bıraktığı kart oyununu bitirirken.*)

Araştırmacılar için labirent benzeri bir ortam geliştirme amacıyla laboratuvarın bir kısmına bir şeyler saklar: kalem uçları, bozuk paralar, DNA örnekleri.

Ve son olarak, iyi bir laboratuvar faresi en iyi çabasını bilim için harcar. Her zaman elimden gelenin en iyisini yaparım ben. Her zaman daha büyük bir şeyin parçası olduğuma inandım, *dünyanın* benim bildiğimden daha büyük olduğuna. Bu nedenle bir gece, daha önce gittiğimden çok daha uzağa gitmeye karar verdim. Laboratuvar tezgâhından zıplayıp daha önce hiç koklamadığım şeyleri kokladım: sülfür, çiçek yaprakları, mısır cipsleri. Burnum karıncalandı. Ayaklarımdan neredeyse hiç ses çıkmıyordu. Fayansların üzerinden ilerleyip bir çöp kutusunun etrafından döndüm ve mutfağı geçtim. (Sana labirentlerde iyi olduğumu söylemiştim.)

Bir köşeyi daha dönünce işte sen oradaydın.

Oradaydın, parmakların kafesinin metallerine dolanmıştı. Sen daha önce hiç fare görmüş müydün? Ben daha önce hiçbir şempanze görmemişim. Ama gözlerimiz buluştuğunda senin de benim kadar zeki olduğumu anladım. Ve benim kadar yalnız. Bana doğru baktığında gözlerinin altındaki kırışıklıklar derinleşti. O anda benden ne isteseydin, Rosie, yapardım.

Ama sen tek kelime bile etmedin.

Sana doğru koşup şempanze kulaklarına ve yüzünün muhteşem düzlüğüne bakmak için uzandım. Kocamandın ve meyve gibi tatlı kokuyordun. Portakal dilimleri gibi. Erik gibi.

Merhaba!

Aklımdan geçirdiğim bu oldu. Gerçi sen o zaman henüz bunu anlamamıştın. Kehribar rengi gözlerin titreşti ve vücudunu öne arkaya salladın. Bir fare, bir şempanzeyi nasıl selamlamalı? Gözlerini irileştirdiği uzun ve yoğun bir bakışla mı? Yoksa bir dizi ciyaklamayla mı? İkisini de denedim ve sonra da iyimser bir şekilde parmaklıkların arasından geçtim. Zemininde, benim kafesimdeki gibi talaş yoktu. Sadece soğuk metal vardı.

İçerisi çok küçüktü.

Bir fare için bile çok küçük.

Sen yine de beni yakalayıp havaya kaldırdın. Ama ben hiç kıpırdanmadım! Hiç de korkmadım. Çünkü *sen* beni kuyruğumdan tutup kaldırmamıştın. Bu, senin nazik biri olduğunun bir işaretiydi. Sen meraklı biriydin. Göz göze gelene kadar beni nazikçe havaya kaldırdın. Ayaklarımın altında senin ellerinin kırıksık derisi vardı ve kuyruğumdan aşağı bir heyecan dalgası inerken ben de ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Arka ayaklarım titreşti. *Sonra ne olacak*, diye düşündüm. *Brüksel lahanaları da işin içinde olacak mı?*

(Her zaman diğerlerinin de Brüksel lahanalarını benim kadar sevip sevmediklerini merak etmişimdir.)

Başımın üst kısmını, parıldayan siyah kılları olan tek parmağınla okşadın. Sonra beni göğsüne, tam kalbinin attığı

yere yaklaştırdın. Kalbinin benimle aynı boyutta olduğunu söyleyebilirdim ve bir an için şöyle düşünmüştüm: *Orada, senin içinde bir fare varmış gibiydi.*

Bir kulağımı kürküne dayayıp *gümbürtüyü* dinledim.

Ve tüm sebzeleri unuttum.

İşte biz böyle arkadař olduk.

(İşte! Yine bir ses! Posta kutusunun dışından bir ses.)

Sevgilerimle,

Clementine

Dördüncü Mektup

Sevgili Rosie,

Büzüştüğüm top hâlimden çıkıp etrafı kokluyorum. Yine kokluyorum. En ufak hava zerresi bile posta kutusunun içine giriyor ve ben de hassas kulaklarımı dikiyorum.

Birilerinin gelmekte olduğunu her zaman anlayabilirim.

Kulaklarım bunu her zaman bilir.

Yüz iki dakika önce, seninle birlikte kafesteydim. Hatırlıyor musun? Akşamüstlerimizi birlikte geçirmeye çok alışmıştık ve kendi yolumuzla iletişim kurmayı da öğrenmiştik. Bu biraz çaba gerektirmişti! Ben bir şempanze gibi bağırıyordum. Sen de bir fare gibi ciyaklayamıyordun. Ama sen bir süre sonra benim hareketlerimi taklit etmeye başladın. Ben düşünceli bir şekilde çenemi kaşıdım. Sonra sen de kendi çeneni kaşıdın. Bana oyuncu yüzünü gösterdin: ağzın kocaman açık, çenen aşağıda, alt dişlerin mat beyaz.

Kısa süre içinde sen ellerinle konuşmaya başladın. Ben sana bir araştırmacının masasından yenmemiş bir meyve dilimi getirdiğimde sen *portakal* kelimesini işaret ettin.

Şu bir *portakal*.

Bu bir *elma*.

Merhaba, portakal, elma, üzgün, ev, fare.

Alfabenin yanı sıra, bunlar senin bana öğrettiğin parmak kelimeleri. Ben de karşılığında sana düşünme şapkamı verdim. Senin başınla kıyaslandığında ne kadar küçük olduğunu hatırlıyor musun? Tüy topağını yalamıştın ve kahverengi burnun karanlıkta buruşmuştu. Ah! Bu çok eğlenceliydi! Çok eğlenceli. (Bence sen laboratuvara gelmeden önce epey ahmaktın. Tabii öncesi varsa.)

Birbirimizden çok daha fazla şey öğrenebilirdik ama bu gece, laboratuvarın kapısı açıldı.

Ayak sesleri.

Tavşanlar kümeslerinde çırpındı. Bir tazı uludu.

“Bu delilik,” dedi bir insan, sesi kaygıyla titriyordu. “Ama bunu yapacaksın! *Yapacaksın*. Cesur ol, cesur ol, *cesur ol*. Olabilecek tüm o kötü şeyleri düşünme... Harika, şimdi de olabilecek tüm o kötü şeyleri düşünüyorsun! Dur artık!” Köşeyi dönerken boyunun ne kadar uzun olduğunu gördüm. Zayıftı da. Genç araştırmacı Felix gibi. Yüzünü ve kafasını siyah bir maske örtüyordu. Eldivenler titreyen parmaklarını gizliyordu.

Keşke bilseydim... Keşke *anlasaydım*.

Rosie, ben asla gitmezdim. Kendimi senin sırtına saklar, kollarının arasına gömülür, gözden kaybolmak için elimden geleni yapardım. Kalmak için. Seninle olmak için! Belki de kendimi bir şekilde başka bir şey gibi gösterebilirdim. Bir tavşan gibi? Bir gine domuzu gibi?

Ama bunun yerine burnumu senin kafesinden dışarıya uzattım. İleriye atıldım ve sonra da kargaşaya doğru ilerledim. Adam elinde fenerle fare kutusuna bakıyordu. “Buldum seni!” dedi, bir fareyi havaya kaldırıp kürkünü koklarken. “Kalp şeklindeki izin var ama ahududu gibi kokmuyorsun? Belki de sadece... Şu anda pek de düşünmediğindendir? İşte bu. Bu olmalı. Pekâlâ, hızlı olalım. Çok ama çok hızlı olmamız gerekiyor çünkü aksi hâlde beni bulurlar ve ben de işimi kaybederim ve hapse girerim. Ya da daha kötüsü beni *Kanada*’ya geri gönderirler...” Bana doğru bir bakış attığında hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

Nazik bir şekilde el salladım.

Bunu anlamış gibi görünmedi.

Tüm bedenimle, titreyerek –her şeyi abartılı bir şekilde yaparak– yeniden denedim. Elindeki farenin ben olduğunu mu düşünüyordu? Olamaz! O fare düztaban! Üst çenesi de öne doğru çıkık!

“Hayır,” dedi adam. “Ne?” El fenerini cebine soktu, öne doğru atıldı ve beni de diğer fareyle birlikte havaya kaldırdı. Birbirinin aynısı olan kuyruklarımızı ve yine birbirinin aynısı olan, kuyruğumuzun üzerindeki kalp şeklindeki lekeyi inceledi. “Ah, olamaz. Olamaz, olamaz. Sen *el sallıyorsun* ama

nasıl emin olacağım... Hangisi?.. *Sen* ahududu gibi kokuyor musun?”

Bir alarm *tiz bir sesle* ötmeye başladı.

“KANADA OLMAZ!” diye bağırdı adam.

Ben güçlü olmak için yetiştirilmemiştim! Ama o insanın elinden kurtulmak için her kasımı kullandım. Ben elli yedi alanda bir dâhiyim ve bir anda laboratuvardan gittiğimi fark ettim. Sen olmadan gittiğimi. Seni geride bıraktığımı.

Ciyaklamalarımı duydun mu? Kulaklarımın nasıl sarktığını gördün mü? Bir kez daha arkama doğru, sana doğru baktım ve senin kafesinin parmaklıklarını kavramış parmaklarını görebildim. Titriyordun. Ve daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir sesle bağırdın. Bu ses içimi parçaladı.

(Rosie? Bu harflerin neler olduğunu biliyor musun? Sana sesleniyorum. Senin bağırmana karşılık veriyorum, o zaman yapamadığım gibi. Bunların hepsini, sana söylemek istediğim her şeyi, yeniden karşılaştığımızda sana *söyleyeceğim* her şeyi beynimin içinde yazıyorum.)

Rosie, Felix’in sana taktığı isimdi.

Ama benim karşılığında sana söyleyeceğim bir ismim yok.

Bu yüzden, seni gözden kaybetmeden önce, bakışlarımız buluştu ve yeni öğrendiğim bir kelimeyi işaret etmeye çalıştım – *clementine*, *clementine*, *Clementine**. Ta ki bu kelime bana ait olana kadar.

* (İng.) Bir mandalina çeşidi. –çn

Dört Buçuğuncu Mektup

Orada durmam gerekiyordu. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Beynim ne hissettiğimi tam olarak belirlemeye çalışıyor. Bu his sanırım üzüntü, birlikte geçirdiğimiz gecelerden gelen mutlulukla karışık hâlde. Bir Brüksel lahanası çiğneme arzumu karışık hâlde. Çıtır çıtır olan bir tanesini. Tam ortasında yumuşak bir kısım bulunan bir tanesini.

Neden bahsediyordum ben? Kuantum dinamikleri mi? Yok, o değildi.

Baştan başlayayım!

Sana gerçek mektuplar yazabilmeyi dilerdim, Rosie, tıpkı bu posta kutusundakiler gibi. Sana yapışkan kapakları olan gerçek zarflar gönderebilmeyi dilerdim, sen de onları parmaklarınla açardın. Kâğıdı da yemeye çalışır mıydın? Benim el yazımı tanır mıydın? (Benim bir el yazım *var mı ki?* Hımm. Bu düşünmeye değer.)

Her üç akşamda bir, Felix laboratuvarına oturur ve büyükannesine hızlıca mektuplar yazardı. Ben de burnumu parmaklıklardan dışarı uzatıp kaleminin çıkardığı sesi dinlerdim. Kâğıdın hışırtısını. Sözlerin döküldüğünü, anıların biriktiğini.

Bu fikri sevmiştim.

Bu fikri o kadar sevmiştim ki kuyruğum titreşmişti.

Bu yüzden ben de sana hayali mektuplar yazacağım, Rosie. Bu mektuplar bana yardımcı oluyor. Yeniden bir araya geldiğimizde sana gökyüzünden bahsetmeyi hatırlayacağım. Gökyüzü! Her zaman bildiğim tek bir şey var: bir İçerisi ve bir de Dışarı var. Ben bir İçerisi Faresi'yim. Sonra laboratuvar kapısı bir hışımla açılıyor: *hava*. Açıklık. Rosie, sen hiç gökyüzünü gördün mü?

Eminim çok beğenirdin.

Eminim sen de kendini benim kadar minik hissederdin.

Bir farenin gözleri gibi parıldayan milyonlarca ama milyonlarca yıldız karanlıkta göz kırpmıyor. Devasa. Çok güzel! Aşağıya uzanıp göğsümün içinde bir şeye dokunuyorlar. Kaburgalarımın altındaki boşlukta, tam kalbimin attığı yerde bir şeye. Hemen senin kalbini, kıllarının altında atan kalbini düşünüyorum ve yeniden kıpırdanmaya başlıyorum.

Geriyeye, diye düşünüyorum.

Sana doğru.

Ama o insan koştu. Kayarak durup bir arabanın kapısını açana kadar koştu. "Emniyet kemeri, emniyet kemeri... Emniyet kemerini bu taşıma kutusuna bağlayacağım, tamam

mı? Bu kutu aslında tavşanlar için, o yüzden size göre çok büyük ama girin içine. Endişelenmeyin. Kilitlemeyeceğim. Artık kilit yok. Hadi, çabuk! Off!”

Bizi metalden yapılmış minik bir taşıyıcının içine soktu. Etrafi incelerken teller arasındaki geniş boşlukların birinden başımı çıkardım. Arabanın içini ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı. Diğer fare karasız, paniklemiş bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. Kulaklarımı kafasındaki gri tüylere yapıştırmıştı ve üst dudağı, yavaşça, dişlerini açığa çıkaracak şekilde kıvrılıyordu. Zıplayıp ısırma mı hazırlanıyordu? Isırma fikrinden hoşlanmamıştım ama bunu o zaman düşünmeliydim! Sana geri dönmek için mümkün olan her şeyi denemeliydim.

Ha, diye bir ses çıkardı diğer fare bir ciyaklamayla ve burnunu büzdü. Bu korku dolu bir *ha* sesiydi. Bu *ha* sesi çıkarabildiği tek sesmiş gibi duruyordu.

Bana gerçekten çok benziyordu, Rosie. Aynı kül grisi kürk, etkileyici bıyıklar ve kuyruğunun tam üzerindeki kalp şeklindeki leke.

Deneylerde on iki gri fare var. Altımıza doğmadan önce değiştirilmiş genler verildi. Diğer altılıya verilmedi. *İşe yarayan* tek fare benim, araştırmacıların umduğu kadar zeki hâle gelen tek fare. Geri kalanıyla bu kadar ortak yönüm olduğunu hiç hissetmemiştim.

Sen de düşünce mektupları yazar mısın, diye sordum fareye, bizim dilimizde, insan kulağı tarafından algılanamayacak bir dizi ciyaklama ve cırlamayla.

Ha, dedi fare yeniden. *Ha*.

İnsan, dikkatli bir şekilde ama hızlıca ön koltuğa uzanıp taşıma kutusunun güvende olduğundan emin olacak şekilde emniyet kemerini birazcık salladı. “Sıkı tutunun,” dedi ve sonra da şapkasıyla maskesini çıkardı. Bu insan Felix’ti! Yüzü çillerle kaplıydı ve bir şempanzeyi etkilemeyecek turuncu bir saç tutamı vardı. Gözlerinin altında, sanki haftalardır uyumamış gibi siyah halkalar görünüyordu. “Hanginizin beni anlayabildiğinden emin değilim ama söylediğimde ciddiym! Sıkı tutunun!”

Hızlandık. Çok hızlıydık.

Yan tarafımdaki diğer fare hapşırıldı. Çıkardığı ses tüm bedenini, ayak parmaklarına kadar sarstı. Bu hapşırmadan memnun olmuş görünüyordu, kendi kendine *ha* dedi ama sonra hatırlamış gibi göründü. *Ah, evet, korkmuştum ben.* Kulakları yeniden kafasına yapıştı.

“Şimdi ne olacak?” dedi Felix, sesi giderek yükseliyordu. Laboratuvarın ışıkları gözden kayboldu. “Bir yanım bu kadar ileri gideceğimi düşünmüyordu çünkü kim bana *gerçekten* laboratuvarın şifresini verirdi ve kim o kafesleri düzgünce *kilitlemezdi* ki? Ama işte buradayız, şimdi sizi bir hayvan kliniğine mi götüreceğim? Belki orada sizi korurlar. Ya da belki bir avukat ofisine? Whisper Creek Ormanı’nda kamp yapmaya ne dersiniz? Ormanda hayatta kalabilir misiniz sizce? Pekâlâ, şimdi içinizden biri *gerçekten* fena hâlde ahududu kokuyor. Kokuyu bir kilometre öteden falan duyabiliyorum. Sizi ormanın *çok* derinlerine bırakmamız gerekiyor.”

Ben şöyle düşünürken Felix arabanın camını açtı: *Muh-temelen her yerde hayatta kalabilirim ben.*

Ama bu adil değildi. Doğru değildi! Fareler ve şempanzeler doğal arkadaşlar değildirler ama biz arkadaşız, Rosie. Aksi hâlde sen benim ardından neden bağırarsın ki? Neden bu bağırış içimde bir şey parçalanmış gibi hissettirsin? Gittiğimiz her santim beni senden daha da uzaklaştırıyor. Ayrıca, amacımdan da.

Laboratuvar olmadan bir laboratuvar faresi nedir ki?

Kalbim normalden çok daha hızlı bir şekilde, şiddetle çarpıyor ve diğer fare de nefes nefese kalmak üzere. Sallanıyor. Hırlıyor. Yüzünü kafesin köşesine gömüyor, böylece etrafı göremiyor ve bu, beni nefes alıp vermesinden daha çok endişelendiriyor.

Üstümüzde, camdan dışarıda ağaçların tepe noktaları hızla geçip gidiyor. Tırmanmak ve sallanmak için ağaçlar. Eğer bir Dışarı şempanzesi olsaydın tam sana göre olan ağaçlar, Rosie.

Ben gözden kaybolunca ne yaptın? Bağırmaya devam ettin mi? Kafesinden çıkmak için parmaklıkların arasından geçmeye çalıştın mı?

Bunu saniyenin dörtte üçü kadar bir süre düşündüm ve sonra kafes tellerinin arasından fırlayıp arabanın içinde yukarı tırmandım. Başımın üzerinde yeşil bir ağaç sallandı, kimyasal bir kokusu vardı. Zıpladım, ağacı yakaladım ve kuyruğum dik hâlde sallandım.

“Hey, ne yapıyorsun sen?..” dedi Felix, ben kendimi direksiyona atmadan hemen önce. O arabayı sürebiliyorsa, ben neden süremeyim ki?

Çok eğlenceliydi, Rosie!

Yoldan saptık!

Döndük!

Biz–

“*Dur!*” dedi Felix, beni yavaşça tutup –biraz zorlanarak– yeniden kafese koyarken. “Ben size yardım etmeye çalışıyorum! Sadece ne *yapacağımı* bilmiyorum. Sizi benim evime götürürsem bu işi yapanın ben olduğumu anlarlar. *Hepimizin* evlerini arayacaklar ve ben, küçük kardeşim ve babamla yaşıyorum, babam da farelerden korkar. Kedimiz Snickers da öyle. Pekâlâ, nefes al. Nefes al, Felix. Bunu neden yaptığını hatırla. Orada öylece durup izleyemedin. Bu onun amacı olabilir ama bu doğru değil. Bu... Biri beni takip mi ediyor? Sanki far ışığı gördüm. Hayvan sığınağı buradan hâlâ kilometrelerce uzakta ve benim sizi *hemen* bir yerlere bırakmam lazım, tam şu anda, ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Ben–”

Freni köklede.

Beni rahatlatacak kimse yoktu. Diğer fare ağzını kocaman açıp ciyaktı, canını kurtarmak için kafese sıkı sıkıya tutunmuştu.

“Buldum!” dedi Felix bize, bu kez öz güvenli bir şekilde. “İşte bu. Sizi nereye götüreceğimi biliyorum.”

Ve bizi buraya getirdi. Bu posta kutusuna. Son anda bir sakız paketine bir not karaladı (*Lütfen bu fareleri koruyun.*) ve paketi benim ayaklarımın arasına nazikçe yerleştirdi.

“Pop bu bölgede ünlüdür,” dedi Felix, aşırı hızlı konuşarak. “*Pop’un Hobileri* adlı bir televizyon programı var ve orada

bahçesini göstermişti. Artık göremezsin ama o bahçe seksen bin metrekare falan. Neyse, bu onun posta kutusu. İnsanlar ona bahçecilik hakkında falan yazıp sorular soruyor. Pop da onlara her zaman son derece arkadaşça cevaplar veriyor. İyi bir kalbi varmış gibi duruyor ve insanlar yardıma ihtiyacı olduğunda ona gidiyor. Eğer doğru hatırlıyorsam birkaç bölümde hayvanları da kurtarmıştı. Bir eşek vardı sanırım. Birkaç da tavşan. Oranın bir hayvan barınağı olmadığını biliyorum ama kırsal bölgede çok ilerledik ve eğer takip ediliyorsam...” O anda, omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. “Şu an için yapabileceğim en iyi şey bu. Sizi iyi bir insana bırakmak. Umarım bu yeterli olur.”

Bazen dâhilerin bile kafası karışır. Benim de kafam karışmıştı!

Esasen pek çok şey beni şaşırtır. Deneyler sayesinde astrofizik hakkında sağlam bir anlayışım oldu. Ve termodinamik. Ayrıca matematik, dil ve Brüksel lahanaları. Ancak insan şeyleri... Basit nesnelere, basit bağlantılara... Her zaman anlayamıyorum.

Bıyıklarımı kıpırdatarak şöyle düşündüm: *Bizi neyden korumak?*

Çatlak posta kutusundan Felix'in sendeleyerek uzaklaşmasını izledim. Yağmur başladı, yağdı ve beni ürküttü. Sonra yalnız kaldık.

Elveda!

Sevgilerimle,

Clementine